

Hoofdstuk 1

Cassie sloeg een hand tegen haar voorhoofd. ‘Vandaag was juist dé dag dat ik dit niet moest verprutsen. Ik kan niet geloven dat me dit nu overkomt!’

‘Zoals je vorige week ook niet kon geloven dat je je gymkleden was vergeten of je wiskundehuiswerk niet had gemaakt?’ zei haar zus Emily, die twee jaar ouder was dan Cassie. ‘Of dat je je jas aan een boom had laten hangen bij het sportveld...’

‘Dat is niet hetzelfde. Dit is belangrijk!’ zei Cassie buiten adem. Ze sprong op van haar plek in de bus.

Emily trok haar weer omlaag. ‘Doe niet alsof dit een noodgeval is! Het is echt niet het einde van de wereld om je schooluniform te dragen op draag-je-eigen-kleding-dag.’

‘Wel waar! Een modenoodgeval is letterlijk een ramp!’ jammerde Cassie. ‘Azra zegt dat de eerste uniformloze dag op de middelbare school de belangrijkste van ons leven is. Dat vandaag eigenlijk ons modedebuut is.’

Emily rolde met haar ogen. ‘Azra zegt wel meer dingen...’

Cassie keek uit het raam van de bus. Het was kwart over acht ’s ochtends en de bus was al bij de pizzatent aan de rand

van de stad. Dat betekende dat ze over maximaal tien minuten bij het Pipson College zouden zijn.

‘Maar je kunt er nu toch niets meer aan doen, dus...’

‘Denk na,’ zei Cassie hardop. Ze probeerde het snelle bonzen van haar hart te negeren. ‘Ik moet heel hard nadenken en snel iets verzinnen.’

‘Ik zie niet echt in wat...’

‘Want ik ga ECHT NIET in deze outfit naar school.’

Cassie trok aan de rok van haar uniform. *Het heet niet voor niets een uniformloze dag*, dacht ze woedend. *UniformLOOS!* Haar gedachten schoten alle kanten op. Ze moest denken aan haar favoriete modegeschiedenis-youtubers. Ze keek vaak van die filmpjes met tips om een nieuwe draai te geven aan je kleding. Oude T-shirts kregen een nieuw leven als jarenzestigjurkjes; panty's werden omgetoverd tot haarbanden in jarendertig-stijl. Er moest een manier zijn om haar outfit te verbeteren. Dat móést gewoon.

In haar hoofd verscheen een beeld van het allereerste schooluniform, ergens rond 1550. Als ze haar jas aan zou houden en haar stropdas om haar middel zou knopen als een sjerp, dan zou ze lijken op een schoolmeisje uit het Tudor-tijdperk. Oké, technisch gezien zou ze nog steeds haar uniform dragen. Maar het zou de stijl een heel nieuwe draai geven...

Emily keek bezorgd. ‘Je moet echt even die oefening doen waarbij je door je neus inademt en door je mond uitademt.’

Cassie bedekte haar gezicht met haar handen. ‘Vandaag zal net zo erg worden als...’ Ze voelde een golf van vernedering toen ze teruggedacht aan vorige week, toen ze haar rooster verkeerd had gelezen en naar zwemmen was gegaan, terwijl ze eigenlijk bij Spaans had moeten zitten. Ze was al halverwege haar eerste baantje toen een meisje uit een andere klas had

opgemerkt dat ze verkeerd zat. Cassie was het bad uit gesneld, had zich paniekerig aangekleed en was toen, drijfnat, naar het lokaal gerend. De hele klas was in lachen uitgebarsten.

Emily gaf Cassie een vriendschappelijk duwtje. ‘De doorweekte les Spaans? Of weet je nog dat je die bloemetjesonderbroek als hoed droeg op mijn verjaardagsfeestje?’

‘Toen was ik drie, Emily!’

Emily rommelde in haar tas, op zoek naar haar ontbijt. ‘Doe alsjeblieft rustig. Weet je nog wat we laatst hadden besproken? Dat je zou proberen om te ontspannen in de bus?’ Ze scheurde een kaneelbroodje in tweeën en gaf een helft aan Cassie.

‘Nu heb ik ook nog voor niets al dat geld aan die sweatjurk verspild.’ Ze rilde even.

‘Je had je jarentwintig-jurk met franjes moeten aantrekken.’ Emily nam een hap van het broodje.

Cassie voelde een scherpe pijnsteek, alsof ze haar vinger aan een naald had geprikt. Ze wilde er niet aan denken hoe graag ze die jurk nu had gedragen.

Cassie was dol op modegeschiedenis. Als ze 's nachts niet kon slapen, maakte ze een chronologische opsomming van alle soorten jurken; van bijzondere kralenjurken uit het oude Egypte (echte haute couture in die tijd), tot gedetailleerde hoepelrokken uit de achttiende eeuw, tot de jurk-over-spijkerbroek-trend rond het jaar 2000 (dat zag er toch niet uit?!).

Ze droeg graag kledingstukken uit verschillende tijdperken en bracht de outfits dan samen met een spijkerbroek, armbanden en haarsjaaltjes. Ze had een originele minirok uit de jaren zestig die van haar oma was geweest, een opvallende vintage broche en een shirt met pofmouwen (via een tweedehandskledingapp, maar héél achttiende-eeuws).

En haar pronkstuk was een glimmende gouden cocktailjurk

in jarentwintig-stijl die ze van haar ouders had gekregen op haar twaalfde verjaardag. De jurk had een iconische lage taille, een halslijn met kristallen druppels en glinsterende franjes in een zigzagpatroon, waardoor er een onweerstaanbaar geruis klonk wanneer ze bewoog.

Thuis ging Cassie graag voor de ‘volledige feestjurkervaring’ en dan danste ze erin rond met haar moeders sjaal in haar haar geknoopt en een parelketting om haar nek. Maar voor de uniformloze dag was ze van plan geweest om de jurk als een overgooier te dragen met daaronder een T-shirt en haar stoere sneakers. Tijdloos met een twist: het perfecte voorbeeld van Cassies kledingstijl.

Maar Azra had gezegd: ‘DACHT HET NIET.’ Anderen laten weten dat je honderd jaar achterliep op de modetrends was volgens Azra een van de grootste fouten die je op de middelbare school kon maken.

Azra, Cassies beste vriendin, was heel lief en nogal een heethoofd. Ze had een volle pony die ze op en neer kon laten gaan als een theatergordijn, en hoewel ze elkaar pas drie weken geleden aan het begin van het schooljaar hadden ontmoet, waren zij en Cassie nu al supergoede vriendinnen. Ze lunchten samen, stuurden elkaar continu berichtjes, en als ze van een leraar in tweetallen moesten samenwerken, vormden zij en Azra altijd gelijk een duo.

Maar Azra kon ook behoorlijk bot zijn.

Laatst had Cassie in de kantine enthousiast aangekondigd dat ze haar jarentwintig-jurk zou aantrekken op de uniformloze dag, waarop Azra had uitgeroepen: ‘Alles BEHALVE dat!’

En toen Cassie nieuwe ideeën had voorgesteld (zoals de rok van haar oma), had Azra gezegd dat Cassie er echt niets van begreep. Ze had tegen Cassie gezegd dat zij wel een outfit voor

haar uit zou zoeken. Het was volgens Azra superbelangrijk om dit niet te verprutsen, want vandaag was niet alleen een uniformloze dag; vandaag was de start van een nieuw project voor alle brugklassers.

Niemand wist de precieze details (later op de dag zou er een grote bijeenkomst zijn), maar het gerucht ging dat het iets met mode te maken had. En als dat echt zo was, dan was het extra belangrijk dat ze de perfecte outfit droegen op de uniformloze dag.

‘Azra zei dat we de kracht van onze vriendschap konden laten zien als we dezelfde sweatjurk zouden dragen vandaag, en dat het ook nog eens voor een “modemoment” zou zorgen.’

‘Jullie kennen elkaar pas net!’ Emily veegde een paar kruimels van haar rok.

Cassies gezicht betrok. Wat maakte het uit hoe lang ze elkaar kenden? Soms wist je het gewoon. En vanaf het eerste moment dat Cassie het klaslokaal van 1B was binnengelopen en Azra overeind was gesprongen met de kreet: ‘Haarzusjes!’ – omdat zij en Cassie allebei twee vlechten in hun haar hadden gehad – wist ze dat ze voor altijd vriendinnen zouden zijn.

Maar nu kromp Cassie ineen als ze eraan dacht hoe enthousiast Azra was geweest over de sweatjurken. Zodra ze in de sale waren, had Azra zelf de lavendelkleurige op de kop getikt en had ze Cassie opgedragen om de grijze te kopen.

Cassie was pas net jarig geweest, dus het was geen optie geweest om haar ouders om de jurk te vragen. Maar toen Cassies moeder had gehoord dat er vijftig procent korting op zat, had ze aangeboden om Cassie alvast een voorschot te geven op haar zakgeld van volgende maand. Een paar seconden later had Cassie een printscreen gemaakt van de woorden: *bedankt voor je bestelling!* en die naar Azra doorgestuurd. Ze had gerea-

geerd met nieuwe linkjes, deze keer voor armbanden met ananasjes en oorbellen met kersjes en de woorden: ‘nu de accessoires nog!!!!’

Cassies handen vlogen naar haar nek. ‘Wat zal Azra zeggen als ze ziet dat ik niet eens fruitsieraden draag?’

‘Stuur haar een berichtje,’ zei Emily resoluut. ‘Dat geeft haar de tijd om de schok te verwerken, zodat wij niet hoeven mee te maken dat ze bij de ingang in elkaar stort.’

De bus stond ineens met een schok stil. Cassie keek met een ruk uit het raam. Ze waren al bij het kruispunt tegenover de kroeg, wat betekende dat het glanzende gebouw van koper en glas van het Pipson College voor Meisjes over een minuut al in zicht zou zijn.

Cassies brein schoot in volle concentratiemodus.

Ze trok met een ruk haar gymtas op schoot en viste haar sportschoenen eruit. Ze trok ze haastig aan. Er moest nog iets anders zijn wat ze kon dragen, dat móést gewoon. Ze hield haar schooltas ondersteboven. Was het mogelijk dat ze nog een extra shirt mee had? Potloden, broodjes, fruit, koekjes en boeken belandden allemaal op haar stoel.

‘Waar ben je mee bezig?’ Emily graaide in het rond om alles bij elkaar te rapen.

‘Ik ben op zoek naar een papieren zak om over mijn hoofd te trekken. Ik heb iets nodig om mezelf mee te bedekken zodat niemand...’

Toen de bus met een slinger de hoek om sloeg, verloor Cassie bijna haar evenwicht. Ze greep de arm van haar zus beet om haar evenwicht te bewaren. Emily droeg een blouse van zulke dikke stof dat het bijna een jas was en hij was zo wijd dat Emily het amper merkte toen Cassie er een ruk aan gaf.

Wacht!

Cassie staarde naar haar vuist vol stof. Emily’s blouse/jas was zo oversized dat het praktisch een tent was. Cassies hart bonsde. *Ik zou er een pyjama, bikini, of zelfs niets onder kunnen dragen, dacht ze, en niemand zou het merken. Ze zou zich letterlijk in het volle zicht kunnen verbergen.*

Dit was PERFECT.

Ze bewoog sneller dan ze ooit had gedaan. Binnen enkele seconden had ze de kraag van haar blouse weggestopt en de veters van haar sportschoenen gestrikt. Ze rukte haar stropdas af.

Emily moest even twee keer kijken. ‘Wat gebeurt er?’

‘Ik moet je overhemdjas lenen!’

Emily gooide hem naar haar toe.

‘Dank je!’ Cassies vingers gleden wanhopig op en neer langs de open voorkant, op zoek naar een rits, knopen of drukknopjes.

De bus kwam tot stilstand aan het einde van de schooloprit. Emily verzamelde de rest van Cassies boeken en eten.

Emily greep Cassies arm beet en sleurde haar het trapje af, net op tijd.

Terwijl ze naar de ingang renden, voelde Cassie een golf van zelfvertrouwen. Geen wonder dat mensen de overhemdjas een onmisbaar kledingstuk noemden! *Je zou hierin kunnen dansen in de regen, dacht ze. Je zou erin kunnen rondspringen tijdens een sneeuwstorm.*

De jas was zwierig en vrolijk, en die kleuren! Goudgeel met een glimmend rood blokpatroon. Cassie hoopte dat haar kastanjebruine haar en hazelnootbruine ogen ervan gingen glanzen. *En ja, dacht Cassie, eronder draag ik het schooluniform. Maar niemand die daar ooit achter komt.*

Dit is nu wat je modieuze lef noemt.

Emily opende de deur van de school.

‘Ik wil je bedanken met een hele dikke knuffel, Em! Maar ik kan deze jas niet loslaten tot ik de knoopjes heb gevonden...’

De deur klapte terug en raakte Cassie vol in het gezicht. Tegen de tijd dat ze over haar wang had gewreven en een hand vrij had gemaakt om de deur weer open te duwen, was Emily al halverwege de gang.

‘Wacht! Hoe maak ik dit ding vast?’

‘Dat kan niet!’ riep Emily, terwijl ze om de hoek verdween. ‘Er zitten geen knopen op, weet je nog? Hij moet juist openhangen!’

Cassie drukte haar rug plat tegen de muur van de gang. Openhangen? Wat een **REGELRECHTE RAMP!** Ze ving haar eigen spiegelbeeld op in de ramen van de gang. *OMG, ik zie eruit als een wandelende strandhanddoek.*

‘Kijk uit!’ zeiden Holly en Bea, terwijl Cassie bijna tegen ze op smakte.

‘Sorry,’ zei Cassie automatisch.

Ze bekeken Cassies overhemdjas als een panter die zijn prooi bekijkt. Cassie trok de zijkanten nog strakker samen.

Holly en Bea waren zelfs in het beste geval doodeng. Ze noemden zichzelf de ‘brugklasbabes’, lachten anderen graag uit en zeiden dingen als: ‘Het leven is niet perfect, maar je schoenen moeten dat wel zijn.’ *Als we in het Tudor-tijdperk hadden geleefd, dacht Cassie bij zichzelf, dan zouden Holly en Bea dol zijn geweest op openbare executies, zoals ophangingen en onthoofdingen.*

Vandaag droegen ze joggingbroeken met daarboven echte eyecatchers. Ze hielden ervan om dure en goedkope kledingstukken in één outfit te combineren. Bea droeg een ketting die

zo erg glinsterde dat hij niet zou misstaan tussen de kroonjuwelen in Londen. Holly had een enorme, donzige jas, die ze over de vloer meesleepte als een hond aan de riem.

‘Het is trouwens geen Halloween!’ zei Holly.

‘Hahaha!’ Bea klonk net als zo’n lachbandje op tv. Ze streek haar kenmerkende, strak naar achter gekamde haar glad. ‘Of is dit je nieuwe look? Ik heb gehoord dat kaaskleuren helemaal hip zijn op dit moment.’

Cassie kreeg het helemaal benauwd.

‘Dit kan maar beter een of andere cheesy grap zijn.’ Holly’s grote, bruine ogen schitterden fel. ‘Zeg dat het zo is.’ Ze zette een hand op haar heup. ‘Holly wil het weten.’

Cassie voelde haar wangen gloeien.

‘Ik was net op weg naar...’ Cassie knikte in de richting van de wc’s. Als ze daar wist te komen, dan zou ze een manier kunnen vinden om haar jas vast te binden. Een haarspeld bovenin zou misschien werken. Plakband in het midden? In het ergste geval kon ze haar stropdas als een riem om haar middel knopen...

Er viel een stilte.

Bea probeerde haar lach in te houden. ‘Naar een pot honing!’

‘Honing?’ Holly’s hoofd schoot met een ruk Cassies kant op. Haar lange haar zwiepte daarbij zo ver opzij dat het Cassie bijna in haar gezicht sloeg. ‘Je bent toch niet als Winnie de Poeh verkleed?’

‘Natuurlijk ben ik niet verkleed als...’

Bea wees naar Cassies bovenlichaam. ‘Hij draagt dat korte rode jasje en jouw jas is van gele teddybeerstof en zo groot dat...’ Ze hield op met praten, alsof het zo grappig was dat ze niet eens haar zin kon afmaken.

Cassie probeerde door te lopen. Maar Bea en Holly deden dat irritante ding waarbij ze tegelijkertijd bewogen en zo haar pad blokkeerden. ‘Sorry,’ zei ze, alweer.

Net toen ze dacht dat ze haar zouden laten gaan, hees Holly haar eigen jas onder haar arm en deed met veel vertoon de deur open. Cassie voelde hoe ze hun lokaal in werd geduwd.

‘Mensen van 1B!’ bulderde Holly. ‘We hebben vandaag een speciale gast uit het Honderd Bunderbos...’

‘Pardon.’ Voordat Holly nog meer kon zeggen, duwde een ouder meisje hen aan de kant en liep hun klaslokaal in.

De sfeer sloeg abrupt om.

Het was Mira Lal.

Mira zat in de vijfde klas en droeg dramatische oogmake-up en een gebreid Taylor Swift-vest. Ze had een supercoole reputatie. Zij en haar vriendin Bella (die een gitaar bij zich had en Zweedse klompen droeg die klepperden tijdens het lopen) waren in Azra’s woorden ‘schoolsterren’.

Als Mira en Bella tussen de lessen door langsliepen, spraken de brugklassers op ontzagwekkende toon: ‘Zag je die schilderijen in Mira’s kunstmap? Hebben jullie Bella weleens horen spelen?’ Zelfs Holly en Bea hielden vanzelf de deur voor hen open, alsof ze docenten waren.

Bea slaakte een gillette en schoot naar haar stoel. Alle anderen probeerden niet te staren. Holly deed snel een nieuw laagje lipgloss op en vroeg superenthousiast: ‘Kunnen we jullie ergens mee helpen?’

‘Nee, dank je,’ zei Mira die voorbij stooft.

Cassies hart maakte een sprongetje toen ze de prachtig gebreide zilveren sterren op Mira’s mouwen zag.

‘Gevonden!’ Mira trok een felgeel-met-rode overhemdjas van een van de schildersezels naast het raam.

Niemand bewoog. Met open mond keken Holly en Bea langzaam van Cassies overhemdjas naar precies hetzelfde kledingstuk in Mira’s hand. Cassie hield haar adem in.

‘Gisteren vergeten,’ zei Mira. Bij de deur wierp ze Cassie een glimlach toe. ‘Goede smaak, trouwens!’

Zodra Mira weg was, klonk er luid geschraap van stoelpoten over de vloer. ‘Laat zien, laat zien!’ gilte Azra enthousiast. Ze rende naar Cassie toe en aaide haar mouw alsof het een pasgeboren puppy was. ‘Jij zit echt vol modeverrassingen!’

Cassie bloosde.

‘Je hebt niet gezegd dat je naast de sweatjurk ook nog een jas zou kopen!’ zei Azra ademloos. ‘Wacht.’ Ze wreef met haar vingers over de stof van Cassies mouw. ‘Is het een jas of een blouse?’

‘Allebei, denk ik!’

Azra leek erg onder de indruk. ‘Wauw, Cassie! Normaal gesproken zou ik zeggen dat de kleuren veel te heftig zijn...’ – toen Cassie vorige week een felgele scrunchie had gedragen, had Azra uitgeroepen: ‘VERBLINDEND!’ en gedaan alsof ze een zonnebril nodig had – ‘...maar als Mira Lal dezelfde heeft...’

Cassie lachte. ‘Hij is van Emily! Zij had hier de goede smaak, niet ik.’

‘Nou, jullie hebben allebei een goede smaak,’ zei Holly, opeens erg vriendelijk. Bea knikte.

Cassie negeerde hen. Ze trok de jas wat strakker om zich heen.

‘Wacht.’ Azra kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Waarom draag je hem zo strak om je heen gewikkeld?’

Cassie rilde kort. ‘Ik heb het koud.’

Azra’s blik schoot naar het raam. Een warm septemberzonnetje scheen het klaslokaal in.

Azra: IK WIST GEWOON dat er iets vreemds was met die jas!!!!!!!

Azra: Ik wist het. LEG UIT. Ik snap er niets van?!!!!!!

Azra heeft een foto gestuurd

Azra: Heb je de foto van ons op het podium gezien? Onze hele klas heeft hem nu.

Azra: Vond je de sweatjurk niet leuk?

Daarna, toen er geen antwoord kwam, leek Azra ongerust te worden.

Azra: Laat ff weten of het wel goed gaat.

O nee, dacht Cassie. Ik had moeten reageren. Dit gebeurt er als je je telefoon negeert.

Ze typte snel:

Cassie: Het gaat goed.

Maar voordat ze op verzenden kon drukken, kwam er alweer een nieuw berichtje binnen.

Azra: Echt een fantastische start als het eerste ontwerptoppers-team. Dit had ons modedebuut moeten zijn, geen modemisser.

Azra: Wacht. Waarom nam Fern het vanochtend voor je op? Vind je dat niet een beetje vreemd?

Azra: Had je dit gepland?

Gepland? Cassie kreeg een knoop in haar maag. Ze wist dat Azra boos was, maar dat was niet eerlijk. Maar het was zinloos om er iets van te zeggen.

Cassie: Het spijt me zo, Azra. Je kent me toch! Ik was vergeten dat vandaag een uniformloze dag was. Maar ik beloof je dat Fern dit niet wist. Helemaal mijn eigen schuld!!!!!!